

ния въ 1703 и 1704 година, въобще отбранителни дѣйствия въ Нидерландия, на Рейнъ и въ Италия; най-послѣ 3-ия, отъ 1707 до 1714 година — отбраната на собственнитѣ прѣдѣли на Франция отъ Людовика XIV.

Въ началото на 1701 година силитѣ на императора и на съюзницитѣ му не надминуваха 86.000 души. Като обявилъ война най-напрѣдъ само на Испания, императора испратилъ въ Италия отъ броя на тѣзи войски 30.000 подъ началството на принцъ Евгения. Останалитѣ войски се намираха: 21.000 на Рейнъ, 28.000 въ Унгария и Славония и 7.000 въ Австрия. Силитѣ на Людовика XIV и на съюзницитѣ му възлизали до 206.000 души (отъ които 75.000, освѣнъ гарнизонитѣ, се намираха въ Фландрия, 15.000 души на р. Мозелъ, 41.000 на Рейнъ, 8.000 по гарнизонитѣ въ Елзасъ, 33.000 въ полето и 11.000 по крѣпоститѣ — въ Италия, и освѣнъ това 11.000 савойски и 12.000 волфенбюттелски войски). Ако Людовикъ XIV, при такова значително прѣвѣсходство въ силитѣ, ползующъ се при това отъ съюза съ Бавария, бѣше прѣминалъ съ всичкитѣ си сили (съ изключение на необходимитѣ гарнизони) прѣзъ Рейнъ, да се съедини съ баварскитѣ и волфенбюттелскитѣ войски и да потѣгли рѣшително къмъ Виена, като опжти за тамъ и всичкитѣ войски отъ Италия, то нѣма съмнѣние, че императора би билъ принуденъ да сключи миръ, останалитѣ съюзници би послѣдвали примѣра му и войната би могла, твърдѣ вѣроятно, още въ самото начало да бже рѣшена въ полза на Людовика XIV. Но, за да избѣгне упрѣка въ честолюбие, като не искалъ да бже инициаторъ, Людовикъ XIV се ограничилъ на всѣкъждѣ съ отбрана и съ това доброволно се лишилъ отъ всичкитѣ згоди на настѣпателната война. Мар-

шалъ Катина, който началствувалъ француско-испанската армия въ Италия, билъ твърдѣ много свързанъ съ заповѣдитѣ отъ двора си, савойския херцогъ, който го замѣстилъ, се намиралъ вече въ сношения съ съюзницитѣ, а Виллеруа, който поелъ окончателно началството надъ армията, билъ разбитъ отъ принцъ Евгения при Киари и въ началото на слѣдующата година (1702) взетъ въ плѣнъ въ Кремона. Успѣха увѣнчалъ оржжието на императора въ Италия, а въ Германия волфенбюттелския херцогъ, оставенъ отъ Людовика XIV безъ защита, билъ принуденъ да распусне войскитѣ си и да мине на страната на императора. Въ всичкитѣ походи прѣзъ периода на войната отъ 1702 до 1707 година и двѣтѣ воюющи страни изваждали многобройни армии, съвоюпното употребление на които би могло да поведе къмъ най-рѣшителни резултати. Но, по обичая въ това време, армиитѣ се раздробявали на отряди, заемаха съ гарнизони много крѣпости, въ всѣка страна имали особенни и повечето пжти нищожни цѣли, а въ управлението на войната въобще нито отъ едната, нито отъ другата страна нѣмало единство.

Херцога Вандомъ, назначенъ (въ 1702 г.), на мѣстото на Виллеруа, далъ на войната въ Италия, слѣдъ сражението при Луццара, рѣшителенъ обратъ въ полза на французитѣ. Въ май сжщата 1702 година съюзницитѣ обявили война на Франция, но дѣйствиията имъ въ тѣзи година били неважни и незначителни. Въ 1703 г. войната звела по рѣшителенъ характеръ. Въ Германия Вилларъ и баварския курфюрстъ, като издържали важни успѣхи надъ императорскитѣ войски, готвили се да внесжтъ оржжието си въ роднитѣ владѣния на австрийския домъ. Но несъгласията, които произлѣз-